

PRAKSISOVERSIGT · UDLÆNDERET

Praksisoversigt over Dublin-overførsel og ansvarlig medlemsstat

Ansvarsfordelingen efter Dublin III – og overgangen til AM-forordningen

Version 2 Opdateret 7. sep. 2026 52 afgørelser · 2012-2026

[Læs online](#)

INTRODUKTION

Dublin-sporet er en ren processuel afgørelse om, hvilken stat der skal behandle asylansøgningen – ikke om ansøgeren har krav på beskyttelse. Hjemlen ligger i [udlændingeloven § 29 a](#) og [§ 48 a](#), klageadgangen i [§ 53 a, stk. 1, nr. 1](#) til Flygtningenævnet, og frihedsberøvelsen i [§ 36, stk. 1, 1. pkt.](#) med domstolsprøvelse efter [§ 37](#). Praksis er domineret af EU-Domstolen, der har udbygget ansøgerens adgang til at påberåbe sig fristoverskridelser, strammet kravene til de proceduremæssige garantier og samtidig fastholdt en meget høj tærskel for at standse en overførsel på grund af systemfejl. Fra 12. juni 2026 er Dublin III afløst af AM-forordningen (EU) 2024/1351, gennemført i dansk ret ved [lov nr. 726 af 1. september 2026](#) med virkning fra 3. september 2026 – bl.a. med bortfald af den automatiske opsættende virkning.

PRINCIPPER UDLEDT AF PRAKSIS

- 01** Dublin-afgørelsen er processuel: den fastlægger alene, hvilken medlemsstat der skal realitetsbehandle asylansøgningen, og Udlændingestyrelsen må ikke behandle ansøgningen efter § 7, før afgørelsen om afvisning eller overførsel er truffet, jf. udlændingeloven § 48 a, stk. 2.
- 02** Overskrides seks månedersfristen i Dublin III art. 29, overgår ansvaret ipso jure til den anmodende medlemsstat – uden at den ansvarlige stat behøver reagere, og uanset årsagen til den manglende overførsel.
- 03** Ansøgeren kan under prøvelsen af overførselsafgørelsen påberåbe sig enhver fristoverskridelse, også omstændigheder der først indtræder efter afgørelsen.
- 04** Rene praktiske hindringer – herunder covid-19-restriktioner og den ansvarlige stats ensidige suspension af modtagelsen – afbryder ikke overførselsfristen.
- 05** »Fængsling« som fristforlængelsesgrund omfatter kun frihedsberøvelse i strafferetlig kontekst; psykiatrisk tvangsanbringelse tæller ikke.
- 06** »Forsvinden« forudsætter forsætlig unddragelse, men der gælder en formodning herfor, når ansøgeren forlader det anviste opholdssted uden at underrette myndighederne – forudsat at ansøgeren er behørigt vejledt om sine pligter.

- 07** Pligten til at udlevere den fælles informationsfolder og afholde personlig samtale gælder også i tilbagesendesprocedurer; manglende samtale fører som udgangspunkt til annullation, mens manglende folder kun gør det efter en konkret væsentlighedsvurdering.
- 08** En overførsel må kun standses efter art. 3, stk. 2, hvis der er væsentlige grunde til at antage systemfejl, som overstiger en særligt høj alvorstærskel – alvorlige materielle afsavn, hvor ansøgeren ikke kan brødføde sig, vaske sig eller have en bopæl.
- 09** Uden konstaterede systemfejl må den overførende stats domstol hverken efterprøve risikoen for indirekte refoulement i modtagerstaten eller pålægge staten at anvende suverænitetseklausulen i art. 17.
- 10** En medlemsstats ensidige suspension af Dublin-modtagelse udgør ikke i sig selv en systemfejl; der kræves en konkret analyse på objektive, pålidelige, præcise og ajourførte oplysninger.
- 11** Overførsel af særligt sårbare – enlige forældre med små børn – forudsætter efter FN's Menneskerettighedskomite's praksis mod Danmark konkrete individuelle garantier fra modtagerstaten, mens generelle garantier efter EMD kan være tilstrækkelige.
- 12** Frihedsberøvelse efter § 36, stk. 1, 1. pkt., kræver væsentlig risiko for forsvinden vurderet efter de lovfæstede kriterier i § 36, stk. 4, og at foranstaltningerne i § 34 ikke er tilstrækkelige – Højesteret løslader, når mindre indgribende midler kunne have sikret tilstedeværelsen.
- 13** Frihedsberøvelsen skal prøves ved retten inden 3 døgn, kan kun forlænges 4 uger ad gangen og må ikke opretholdes, hvis overtagelses- eller tilbagesendesansøgningen ikke er indgivet inden 1 måned fra asylansøgningen, jf. § 37, stk. 9.
- 14** Klage til Flygtningenævnet skal efter gældende ret indgives inden 7 dage, behandles af formanden eller en næstformand alene og har automatisk opsættende virkning – men den automatik bortfalder med AM-forordningens gennemførelse, hvor opsættende virkning kræver en samtidig anmodning.
- 15** Fra 12. juni 2026 gælder AM-forordningen: forsvindingsfristen forlænges fra 18 måneder til 3 år, ansvarsophør ved ophold uden for EU kræver 9 i stedet for 3 måneder, og kvoteflygtninge omfattes af tilbagesendespligten.

Hjemmelskæden: § 29 a, kapitel 5 a og Danmarks særlige tilslutningsgrundlag

§ 1

Dublinsamarbejdet er gennemført i dansk ret ved en ren henvisningsteknik. Efter [udlændingeloven § 29 a, stk. 1](#) kan »en udlænding afvises eller overføres til en anden medlemsstat efter reglerne i Dublinforordningen eller efter en overenskomst eller et hertil svarende arrangement, som Danmark har indgået med et eller flere lande i tilslutning til Dublinforordningen«. Definitionen i stk. 2 pegede indtil september 2026 på forordning (EU) nr. 604/2013 – [Dublin III-forordningen](#).

Fordi Danmark står uden for retsforbeholdet, deltager vi ikke i forordningen som EU-ret, men har tilsluttet os den på mellemstatsligt grundlag via parallelaftalen. Den konstruktion har selvstændige retsvirkninger,

som EU-Domstolen har måttet præcisere: i [C-497/21](#) fastslog Domstolen, at et dansk asylafslag ikke er en »endelig afgørelse« i proceduredirektivets forstand, fordi Danmark efter protokol nr. 22 ikke er bundet af direktiv 2011/95 og 2013/32. En senere ansøgning i en anden medlemsstat skal derfor undergives fuld realitetsbehandling og kan ikke afvises som fornyet ansøgning. Samme særstatus var afgørende i [C-790/23](#), hvor Domstolen tog stilling til, hvad der udgør et »afslag« efter [Dublin III art. 18](#), når en dansk opholdstilladelse ikke forlænges.

Henvisningsteknikken er bevidst valgt. Da den reviderede Dublinforordning blev gennemført, forklarede Justitsministeriet i bemærkningerne til ophævelsen af den daværende § 48 c, at »Dublinforordningen i sin helhed er gennemført i dansk ret ved henvisningen i udlændingelovens § 29 a«, hvorfor det var unødvendigt at opretholde bestemmelser, der alene gennemførte enkeltartikler særskilt. Selve terminologien blev samtidig strømlinet: udtrykket »afvises, overføres eller tilbageføres« blev ændret til »afvises eller overføres« som en ren sproglig præcisering i overensstemmelse med forordningens ordvalg.

Afgrænsningsmæssigt skal Dublin-sporet holdes adskilt fra [§ 29 b](#), hvorefter en ansøgning kan afvises, hvis udlændingen »allerede har opnået beskyttelse i et land som omhandlet i § 29 a, stk. 1«. Den bestemmelse angår personer, der allerede har status i en anden medlemsstat, og hviler på en anden logik end ansvarsfordelingen mellem stater om en endnu ubehandlet ansøgning. Selve beskyttelsesvurderingen behandles i [flygtningenaevn-asyl](#).

LOV	Udlændingeloven § 29a, stk. 1, 2	Udlændingeloven § 29b	
PRAKSIS	EU-Domstolen · Begrebet »afslag« i Dublin III-forordningen og konsekvenserne af manglende forlængelse af opholdstilladelse i Danmark		30.10.2025
	EU-Domstolen · Afvisning af asylansøgning som fornyet ansøgning efter afslag i Danmark		22.09.2022

§ 2 Udlændingestyrelsens afgørelse efter § 48 a og forbuddet mod realitetsbehandling

Kompetencen ligger hos Udlændingestyrelsen. Efter [§ 48 a, stk. 1](#) træffer styrelsen, når en udlænding påberåber sig at være omfattet af § 7, »snarest muligt afgørelse om afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller 5 b«. Bestemmelsen gælder efter 2. pkt. tilsvarende for udlændinge, der opholder sig i Danmark uden opholdstilladelse, og som har søgt asyl i en anden medlemsstat uden at have opnået international beskyttelse – en udvidelse, der blev indsat netop for at gennemføre [Dublin III art. 24, stk. 1](#) om ulovligt opholdende personer med en asylsag i en anden stat.

Rækkefølgen er ufravigelig. [§ 48 a, stk. 2](#) bestemmer, at ansøgningen om opholdstilladelse efter § 7 »ikke behandles, før Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om undladelse af afvisning, udvisning, overførsel eller udsendelse«. Dublin-vurderingen er dermed en forudgående adgangsbetingelse, ikke en del af asylvurderingen. Beslutter styrelsen at undlade overførsel, skal ansøgeren efter stk. 3 gøres bekendt med adgangen til at kontakte Dansk Flygtningehjælp.

Bestemmelsen indeholder også absolutte skranker: udsendelse efter 1. pkt. må kun ske til et land, »der har tiltrådt og faktisk respekterer flygtningekonventionen af 28. juli 1951, og hvor der er adgang til en forsvarlig asylprocedure«, og ikke til et land, hvor udlændingen risikerer dødsstraf, tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling, eller hvor der ikke er beskyttelse mod videresendelse til et sådant land.

At Dublin-afgørelsen ikke er en asylafgørelse har også ydelsesmæssige konsekvenser. EU-Domstolen fastslog i [C-621/24](#), at en ansøger med en eksigibel overførselsafgørelse fortsat har krav på fulde materielle modtagelsesforhold indtil den faktiske overførsel, og at en Dublin-afvisning ikke er en »forny et ansøgning« i modtagelsesdirektivets forstand. Tilsvarende accepterede Domstolen i [C-92/21](#) og [C-134/21](#), at anvisning til et særligt modtagelsescenter med henblik på at forberede overførslen er en indledende – ikke en fuldbyrdende – foranstaltning, som ikke strider mod retsmidlet i art. 27, selv om søgsmål verserer.

LOV	Udlændingeloven § 48a, stk. 1-3	
PRAKSIS	EU-Domstolen · EU-Domstolen: Asylansøgere med eksigibel Dublin-overførselsafgørelse har fortsat ret til fuld materiel modtagelse – og udgør ikke en "forny et ansøgning"	04.06.2026
	EU-Domstolen · Anvisning af modtagelsescenter som forberedelse til Dublin-overførsel og retten til effektive retsmidler	26.03.2021
	EU-Domstolen · Indkvartering i særlige modtagelsescentre under Dublin-proceduren: Forholdet mellem indledende foranstaltninger og retten til effektive retsmidler	26.03.2021

Ansvarskriterier, Eurodac og de proceduremæssige garantier i art. 4 og 5

Ansaret fastlægges efter kriteriehierarkiet i Dublin III's kapitel III – familiens enhed, uledsagede mindreårige, visum og opholdsdokument, ulovlig grænsepassage – mens Eurodac-registreringen i praksis er den udløsende oplysning i langt de fleste danske sager. Det ses direkte i sagsfremstillingerne i den danske forelæggelse [C-560/23](#), hvor et Eurodac-hit fra Rumænien udløste Udlændingestyrelsens tilbagetagelsesansøgning.

De processuelle garantier er ikke formaliteter. I de forenede sager [C-228/21](#) fastslog EU-Domstolen, at både informationspligten efter [Dublin III art. 4](#) og [Eurodac-forordningens art. 29](#) og pligten til personlig samtale efter [art. 5](#) gælder i både overtagelses- og tilbagetagelsesprocedurer:

Forpligtelsen til at udlevere de deri omhandlede oplysninger, navnlig den fælles folder, gælder såvel i forbindelse med den første ansøgning om international beskyttelse og den overtagelsesprocedure ... som i forbindelse med en forny et ansøgning om international beskyttelse og en situation ... der kan give anledning til de tilbagetagelsesprocedurer, som er omhandlet i artikel 23, stk. 1, og artikel 24, stk. 1.

Retsvirkningerne af en tilsidesættelse er graderet:

Fejl	Retsvirkning
Manglende personlig samtale (art. 5)	Overførselsafgørelsen skal som udgangspunkt annulleres – medmindre national ret giver ansøgeren mulighed for under retssagen personligt at fremføre alle argumenter under tilsvarende garantier, og argumenterne ikke kan ændre afgørelsen
Manglende fælles folder (art. 4), men samtale afholdt	Kun annullation, hvis retten konkret finder, at fejlen faktisk har berøvet ansøgeren muligheden for at fremføre argumenter, der kunne have ført til et andet resultat

For uledsagede mindreårige har Domstolen udbygget retsbeskyttelsen særskilt. I [C-19/21](#) fastslog Domstolen, at den **anmodede** medlemsstat skal give en uledsaget mindreårig adgang til domstolsprøvelse af et afslag på at overtage ansvaret efter [art. 8, stk. 2](#), mens den herboende slægtning ikke har en selvstændig søgsmålsret.

Ansvaret kan også ophøre. Efter [art. 19, stk. 2](#) bortfalder forpligtelserne, hvis ansøgeren har forladt medlemsstaternes område i mindst tre måneder, og den nye ansøgning udløser en ny ansvarsprocedure – og ansøgeren kan påberåbe sig dette under prøvelsen af overførselsafgørelsen, jf. [C-155/15](#).

PRAKSIS	EU-Domstolen · Beregning af overførselsfristen i Dublin III-sager ved annullation og hjemvisning på grund af ændrede omstændigheder	18.12.2025
	EU-Domstolen · Proceduremæssige garantier i Dublin-procedurer og grænser for domstolsprøvelse ved risiko for refolement	30.11.2023
	EU-Domstolen · Uledsagede mindreåriges ret til retsmidler ved afslag på overtagelse i Dublin-systemet	01.08.2022
	EU-Domstolen · Fortolkning af Dublin III: Asylansøgers ret til at bestride overførselsafgørelse baseret på fravær fra EU-området	06.06.2016

§ 4 Anmodningsfrister og kravet om accept før overførselsafgørelsen

Dublin-systemets frister er skarpe, og ansøgeren kan håndhæve dem. I [C-670/16](#) (Mengesteab) fastslog Store Afdeling, at ansøgeren under prøvelsen kan gøre gældende, at tremånedersfristen i [art. 21, stk. 1](#) er udløbet – uanset om den anmodede stat er villig til at overtage. Tremånedersfristen er en absolut ydre grænse, som den kortere tomånedersfrist ved Eurodac-hit ikke kan forlænge, og en ansøgning anses for indgivet, så snart et skriftligt dokument fra en offentlig myndighed når den Dublin-kompetente myndighed.

Rækkefølgen mellem anmodning og afgørelse er ligeledes ufravigelig. [C-647/16](#) forbød den franske praksis med at træffe og meddele overførselsafgørelsen samtidig med anmodningen: efter [art. 26, stk. 1](#) må afgørelsen først træffes, når den anmodede stat udtrykkeligt eller stiltiende har accepteret.

Overskrides tilbagetagelsesfristerne, bliver den anmodende stat ansvarlig automatisk. Det fastslog Domstolen i [C-213/17](#), hvor hverken en verserende appelsag i en anden medlemsstat eller overgivelse via en europæisk arrestordre kunne hindre ansvarsovergangen. Og i [C-47/17](#) fastslog Store Afdeling, at to-ugers-fristen for at besvare en anmodning om fornyet behandling endeligt afslutter den yderligere procedure, så den anmodende stat bliver ansvarlig ved manglende svar.

I dansk ret har fristerne en særlig frihedsberøvelsesretlig konsekvens. Efter [§ 37, stk. 9](#) må frihedsberøvelse efter § 36, stk. 1, 1. pkt., ikke opretholdes, hvis Udlændingestyrelsen ikke har indgivet anmodningen inden 1 måned fra asylansøgningens indgivelse – subsidiært 1 måned fra det tidspunkt, hvor tilstedeværelsen blev myndighederne bekendt. Højesteret afklarede samspillet i [Sag 107/2018](#):

Højesteret finder, at § 37, stk. 9, 1. pkt., efter sin ordlyd, forarbejder og formål må forstås således, at udlændingemyndighederne har en frist på 1 måned til at anmode en anden medlemsstat om at overtage eller tilbagetage en udlænding regnet fra det tidspunkt, hvor udlændingen indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 (asyl), og at dette gælder, uanset om udlændingen allerede er frihedsberøvet uden at have søgt om asyl.

Højesteret lagde vægt på, at 1. pkt. gennemfører [Dublin III art. 28, stk. 3](#), der alene gælder asylansøgere, mens 2. pkt. er en dansk udvidelse til ikke-asylansøgere, som derfor ikke kan indskrænke 1. pkt.

LOV	Udlændingeloven § 37, stk. 9	
PRAKSIS	Højesteret · Overholdelse af frister for frihedsberøvelse af udlændinge ved asylansøgning under Dublin-proceduren	05.10.2018
	EU-Domstolen · Frist og retsvirkning ved anmodning om fornyet behandling i Dublin-proceduren	13.11.2018

EU-Domstolen · Ansvar for asylbehandling ved overskridelse af frister for tilbagetagelse og betydningen af den europæiske arrestordre	05.07.2018
EU-Domstolen · Krav om accept fra den ansvarlige medlemsstat før meddelelse af overførselsafgørelse i asylsager	31.05.2018
EU-Domstolen · Dublin III: Absolutte frister for overtagelsesanmodning og definition af "indgivet ansøgning"	25.07.2017

§ 5 Seksmånedersfristen i art. 29 og ansvarets ipso jure-overgang

Kernen i Dublin-systemets tidspres er [art. 29](#): overførslen skal ske senest seks måneder efter accepten eller efter den endelige afgørelse i en klagesag med opsættende virkning, og sker den ikke, fritages den ansvarlige stat, og ansvaret overgår til den anmodende.

Den overgang er automatisk. I [C-201/16](#) (Shiri) fastslog Store Afdeling, at ansvarsovergangen indtræder ipso jure og ikke kræver nogen reaktion fra den oprindeligt ansvarlige stat, og at [art. 27, stk. 1](#) sammenholdt med [chartrets art. 47](#) kræver et retsmiddel, der lader ansøgeren påberåbe sig omstændigheder indtruffet **efter** afgørelsen. Samme automatik gælder i kæder af flere stater, jf. [C-323/21](#), hvor en fristoverskridelse mellem den anmodede og den første anmodende stat førte til ansvarsovergang, selv om ansøgeren i mellemtiden havde indgivet ansøgning i en tredje stat – og hvor ansøgeren i den tredje stat kunne påberåbe sig overgangen.

Hvad der kan og ikke kan stoppe uret, er nu ret veldefineret:

- **Praktisk umulighed stopper ikke fristen.** I [C-245/21](#) fandt Domstolen, at en administrativ udsættelse begrundet i covid-19 ikke er omfattet af [art. 27, stk. 4](#), fordi den ikke har forbindelse til ansøgerens retsbeskyttelse.
- **Modtagerstatens ensidige suspension stopper heller ikke fristen.** I [C-458/24](#) understregede Domstolen, at ordlyden i art. 29, stk. 2, er ufravigelig og ikke sonderer efter årsagen – ansvarsovergangen er den eneste mekanisme, der sikrer, at ansøgeren ikke havner i »orbit«.
- **Rettsmidler uden for Dublin-rammen suspenderer ikke selve fristen.** I [C-338/21](#) fastslog Domstolen, at en klage over afslag på opholdstilladelse som offer for menneskehandel ikke kan suspendere fristen, selv om national ret gyldigt kan tillægge klagen opsættende virkning for selve gennemførelsen.
- **Foreløbige retsmidler under appel kan suspendere – men kun betinget.** [C-556/21](#) tillader en appelinstans at suspendere fristen efter myndighedens anmodning, men kun hvis gennemførelsen allerede var udsat i første instans efter art. 27, stk. 3 eller 4.

Den danske forelæggelse i [C-560/23](#) tog stilling til, hvornår fristen løber, når Flygtningenævnet annullerer og hjemviser alene på grund af ændrede omstændigheder – konkret Rumæniens suspension af overførsler efter angrebet på Ukraine. Domstolen fastslog, at annullation med hjemvisning er en mellemliggende afgørelse, så fristen først løber fra den endelige afgørelse om den **anden** overførselsafgørelses lovlighed. Men Domstolen knyttede to betingelser hertil: den administrative genbehandling skal ske uden unødigt forsinkelse, og den retslige prøvelse inden for kort tid. Overstiger det samlede forløb det nødvendige, overgår ansvaret alligevel til Danmark – og den forelæggende ret blev udtrykkeligt sat til at efterprøve, om et forløb på ca. 17 måneder fra accepten havde overskredet den grænse.

At ansvarsovergangen har fuld praktisk gennemslagskraft ses også af [C-67/20](#), hvor Domstolen afviste at besvare de præjudicielle spørgsmål, fordi fristen var udløbet under sagen, og Belgien dermed selv var blevet ansvarlig.

PRAKSIS	EU-Domstolen · Overførsel af asylansøgere ved ensidig suspendering af modtagelse i den ansvarlige medlemsstat (Dublin III-forordningen)	05.03.2026
	EU-Domstolen · Beregning af overførselsfristen i Dublin III-sager ved annulation og hjemvisning på grund af ændrede omstændigheder	18.12.2025
	EU-Domstolen · Frist for overførsel efter Dublin III-forordningen og klage over afslag på opholdstilladelse som offer for menneskehandel	30.03.2023
	EU-Domstolen · Suspension af overførselsfrister i Dublin-sager ved appelinstansens foreløbige foranstaltninger	30.03.2023
	EU-Domstolen · Overgang af ansvar for asylbehandling ved overskridelse af overførselsfrister i sager med flere medlemsstater	12.01.2023
	EU-Domstolen · Overførselsfrister i Dublin-systemet under COVID-19: Praktiske hindringer afbryder ikke fristen	22.09.2022
	EU-Domstolen · Bortfald af sag om Dublin III-overførsler grundet udløb af tidsfrister og ændret ansvarsplacering	03.12.2020
	EU-Domstolen · Dublin III: Asylansøgers ret til at påberåbe sig automatisk ansvarsovergang ved overskridelse af overførselsfristen	24.10.2017

§ 6 Fristforlængelse ved »fængsling« og »forsvinden«

Art. 29, stk. 2, 2. pkt., rummer to snævre undtagelser: fristen kan forlænges til højst ét år ved »fængsling« og til højst 18 måneder, hvis ansøgeren »forsvinder«. Begge begreber er nu fortolket af EU-Domstolen – i modsat retning.

Fængsling fortolkes strengt. I [C-231/21](#) fastslog Domstolen, at en retligt godkendt psykiatrisk tvangsanbringelse **ikke** er »fængsling«. Ordet knytter sig i sin sædvanlige betydning til en strafferetlig kontekst – herunder varetægtsfængsling af en mistænkt – og som undtagelse skal bestemmelsen fortolkes strengt. Domstolen bemærkede, at en snæver fortolkning ikke skaber praktiske vanskeligheder, fordi den kun kræver »en enkel faktuel kontrol af, om der foreligger en retsafgørelse om frihedsberøvelse, som er vedtaget inden for rammerne af en straffesag«. Østrigs fristforlængelse var derfor ugyldig, og ansvaret overgik.

Forsvinden fortolkes formodningsbaseret. I [C-163/17](#) (Jawo) krævede Domstolen forsætlig unddragelse, men undgik et urimeligt bevisbyrdekrav ved at opstille en formodning:

Når overførslen af den pågældende person ikke kan gennemføres som følge af, at denne har forladt det opholdssted, den pågældende er blevet anvist, uden at informere de kompetente nationale myndigheder om sit fravær, kan de sidstnævnte med rette formode, at personen havde til hensigt at undvige disse myndigheder med henblik på at forhindre sin overførsel, forudsat dog, at den nævnte person er blevet behørigt oplyst om de forpligtelser, som påhvilede vedkommende i denne henseende.

Vejledningspligten er altså den afgørende kontrolventil: er ansøgeren ikke behørigt oplyst om sine pligter vedrørende opholdssted og fravær, holder formodningen ikke, og ansøgeren kan i øvrigt altid modbevise den ved at godtgøre gyldige grunde. Domstolen fastslog samtidig, at forlængelsen ikke kræver samråd eller aftale mellem staterne – det er tilstrækkeligt, at den anmodende stat inden fristens udløb underretter den ansvarlige stat om forsvindingen og angiver den nye frist.

Under AM-forordningen er sanktionen ved forsvinden skærpet markant. Udlændinge- og Integrationsministeriet har i [vejledningen om anvendelse af national lovgivning og EU's pagt om migration og asyl](#) redegjort for, at [AM-forordningens art. 46, stk. 2](#) hæver forsvindingsfristen fra 18 måneder til **tre år**, mens fængslingsforlængelsen fortsat er ét år. Ministeriet lægger til grund, at det er **forsvindingstidspunktet**, der afgør, hvilket regelsæt der finder anvendelse: forsvinder udlændingen før den 12. juni 2026, gælder Dublin III's 18 måneder; forsvinder vedkommende efter Pagtens gennemførelse i dansk ret, gælder AM-forordningens tre år.

PRAKSIS	EU-Domstolen · Betydningen af begrebet 'fængsling' ved overførsel af asylansøgere: Kan psykiatrisk tvangsanbringelse forlænge Dublin-fristen? 31.03.2022
	EU-Domstolen · Dublin III-forordningen og beskyttelse mod umenneskelig behandling: Fortolkning af begrebet "at forsvinde" og betydningen af levevilkår i den ansvarlige medlemsstat 19.03.2019

Systemfejl efter art. 3, stk. 2, chartrets art. 4 og forbuddet mod indirekte refoulement

Den materielle spærring mod overførsel ligger i [art. 3, stk. 2](#): er det umuligt at overføre, fordi der er væsentlige grunde til at tro, at der er systemfejl i asylproceduren og modtagelsesforholdene, som medfører risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling efter [chartrets art. 4](#), skal den afgørende stat fortsætte kriterieundersøgelsen – og bliver selv ansvarlig, hvis ingen anden stat kan udpeges.

Tærsklen er meget høj. I [C-163/17 \(Jawo\)](#) formulerede Domstolen den standard, der siden er blevet fast:

Denne særligt høje alvorstærskel er oversteget, når ligegyldighed fra en medlemsstats myndigheders side har til følge, at en person, der er fuldstændig afhængig af offentlig hjælp, af grunde, som er uafhængige af den pågældendes vilje og personlige valg, lider alvorlige materielle afsavn, der ikke gør det muligt for den pågældende at dække sine mest basale behov, såsom behovet for at brødføde sig, vaske sig og have en bopæl.

Domstolen tilføjede udtrykkeligt, at manglende adgang til familiesolidaritet, mangler ved integrationsprogrammer eller blot ringere social beskyttelse end i den anmodende stat ikke i sig selv er nok. Samme standard blev anvendt i [C-540/17](#) om afvisning af syriske statsborgere med flygtningestatus i Bulgarien.

De seneste år er tærsklen blevet prøvet på to nye fænomener:

- **Pushbacks ved den ydre grænse.** I [C-392/22](#) fastslog Domstolen, at Polens praksis med pushbacks og grænsefrihedsberøvelser ikke automatisk hindrer overførsel; der kræves en individuel risikovurdering baseret på objektive oplysninger og ansøgerens egen forklaring.
- **Ensidig suspension af modtagelsen.** I [C-185/24](#) og igen i [C-458/24](#) afviste Domstolen, at Italiens rundskrivelser om suspension i sig selv godtgør systemfejl. En medlemsstat kan ikke ved ensidig meddelelse fritage sig for sine forpligtelser; det ville undergrave kriteriehierarkiet og tilskynde til sekundære bevægelser. Den nationale ret skal foretage en konkret analyse på grundlag af »objektive, pålidelige, præcise og behørigt ajourførte oplysninger« – herunder rapporter fra UNHCR og internationale NGO'er – og opgaven er hverken umulig eller rent hypotetisk.

Systemfejl er samtidig **adgangsbetingelsen** for at prøve indirekte refoulement. Det er den skarpeste begrænsning i [C-228/21](#):

... en retsinstans i den anmodende medlemsstat ... [må] ikke undersøge, om der i den anmodede medlemsstat foreligger en risiko for tilsidesættelse af princippet om non-refoulement ... når denne retsinstans ikke har konstateret, at der i den anmodede medlemsstat foreligger systemfejl i asylproceduren og i modtagelsesforholdene ... Den omstændighed, at myndighederne og retsinstanserne i den anmodende medlemsstat på den ene side og myndighederne og retsinstanserne i den anmodede medlemsstat på den anden side har forskellige opfattelser med hensyn til fortolkningen af de materielle betingelser for international beskyttelse, godtgør ikke, at der foreligger systemfejl.

Uden for systemfejl-sporet reterer kun ganske særlige individuelle forhold – navnlig alvorlig sygdom, hvor selve overførslen ville udgøre umenneskelig behandling.

PRAKSIS	EU-Domstolen · Overførsel af asylansøgere ved ensidig suspendering af modtagelse i den ansvarlige medlemsstat (Dublin III-forordningen)	05.03.2026
	EU-Domstolen · Suspension af Dublin-overførsler og systemfejl i asylsystemet: Domstolens præcisering af beviskrav ved ensidige medlemsstatsbeslutninger	19.12.2024
	EU-Domstolen · Risiko for pushbacks og systemiske mangler ved overførsel af asylansøgere til ansvarlig medlemsstat efter Dublin III-forordningen	29.02.2024
	EU-Domstolen · Proceduremæssige garantier i Dublin-procedurer og grænser for domstolsprøvelse ved risiko for refoulement	30.11.2023
	EU-Domstolen · Afvisning af asylansøgning er uretmæssig ved risiko for umenneskelig behandling i den første beskyttelsesstat	13.11.2019
	EU-Domstolen · Dublin III-forordningen og beskyttelse mod umenneskelig behandling: Fortolkning af begrebet "at forsvinde" og betydningen af levevilkår i den ansvarlige medlemsstat	19.03.2019

§ 8 Sårbare ansøgere og kravet om individuelle garantier – de danske klagesager

Danske Dublin- og førsteasyllandssager har været prøvet både ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol og ved FN's Menneskerettighedskomité, og de to organers linje er ikke identisk.

EMD har accepteret **generelle** garantier. I [15636/16](#) (N.A. m.fl. mod Danmark) og [20159/16](#) (F.M. m.fl. mod Danmark) – begge egentlige Dublin-overførsler af enlige mødre med mindreårige børn til Italien – afviste Domstolen enstemmigt artikel 3-klagerne som åbenbart grundløse, fordi de italienske myndigheders generelle tilsagn om indkvartering af familier med børn i SPRAR-systemet var tilstrækkelige. I N.A. blev artikel 8-klagen om adskillelse fra faderen desuden afvist på grund af manglende udtømmelse af danske retsmidler.

FN's Menneskerettighedskomité har på det tilgrænsende førsteasyllandsspor stillet skarpere krav om **individuelle** garantier – og har fundet Danmarks vurderinger utilstrækkelige:

Sag	Modtagerland	Udfald
2470/2014 (Hibaq Said Hashi)	Italien	Udsendelse uden individuelle garantier ville krænke ICCPR art. 7 – utilstrækkelig individuel sårbarhedsvurdering
2575/2015 (Araya)	Italien	Krænkelse ved udsendelse af enlig mor med treårigt barn uden forudgående individuelle garantier
2608/2015 (R.A.A. og Z.M.)	Bulgarien	Krænkelse ved udsendelse af sårbar familie med spædbarn uden individuelle garantier

2672/2015 (J.F.H.)	Italien	Klagen uantagelig – enlig voksen mand havde ikke underbygget risikoen tilstrækkeligt
--------------------	---------	--

Mønsteret er tydeligt: det udslagsgivende er kombinationen af **dokumenteret personlig sårbarhed** (enlig forsørger, småbørn, tidligere hjemløshed eller overgreb i modtagerstaten) og **fravær af konkrete tilsagn** fra modtagerstaten. Er ansøgeren en enlig, arbejdsdygtig voksen uden særlige forhold, slår klagerne ikke igennem.

Et beslægtet beskyttelseshensyn findes i [C-66/21](#), hvor Domstolen fastslog, at en Dublin-overførsel er en »afgørelse om udsendelse« efter direktiv 2004/81, så betænkningstiden for formodede ofre for menneskehandel hindrer **fuldbyrdelsen** – men ikke selve vedtagelsen eller forberedende skridt.

PRAKSIS	EU-Domstolen · Beskyttelse af ofre for menneskehandel mod Dublin-overførsel i betænkningstiden (Sag C-66/21)	20.10.2022
	Menneskerettighedsdomstolen · Afvisning af klage over udvisning til Italien: J.F.H. mod Danmark	29.03.2019
	Menneskerettighedsdomstolen · Bayush Alemsegged Araya og hendes søn mod Danmark: Udvisning af en sårbar enlig mor til Italien	13.07.2018
	Menneskerettighedsdomstolen · Hibaq Said Hashi mod Danmark: Udvisning af enlig somalisk mor og barn til Italien uden individuelle garantier	28.07.2017
	Menneskerettighedsdomstolen · R.A.A. og Z.M. mod Danmark: Risiko for umenneskelig behandling ved udvisning af sårbar familie til Bulgarien	28.10.2016
	Menneskerettighedsdomstolen · F.M. og Andre mod Danmark: Afvisning af klage over overførsel af iransk familie til Italien under Dublin-forordningen	13.09.2016
	Menneskerettighedsdomstolen · N.A. og andre mod Danmark: Overførsel af sårbar familie til Italien under Dublin-forordningen	28.06.2016

Suverænitet- og diskretionsklausulen i art. 17 og retsmidlets rækkevidde

[Art. 17, stk. 1](#) giver enhver medlemsstat mulighed for at behandle en ansøgning, selv om den ikke er ansvarlig efter kriterierne. Bestemmelsen er fakultativ, og EU-Domstolen har konsekvent afvist at gøre den til et retskrav.

I [C-359/22](#) (AHY) fastslog Domstolen tre ting på én gang: [art. 27, stk. 1](#) pålægger ikke medlemsstaterne at etablere et **særskilt** retsmiddel mod et afslag på at anvende art. 17, [chartrets art. 47](#) finder ikke anvendelse på den situation, og overførselsfristen i [art. 29, stk. 1](#) løber uafhængigt af, om afslaget anfægtes. I [C-228/21](#) tilføjede Domstolen, at en national ret ikke kan forpligte sin egen stat til at påtage sig ansvaret efter art. 17, fordi retten er uenig i modtagerstatens refolement-vurdering – foreligger der derimod systemfejl, følger ansvarsovergangen alligevel direkte af art. 3, stk. 2, og klausulen er da overflødig.

Omvendt er retsmidlet mod selve overførselsafgørelsen bredt. [C-155/15](#) (Karim) fastslog, at prøvelsen ikke er begrænset til systemfejl, men omfatter anvendelsen af forordningen som helhed – herunder om ansvaret er ophørt. Og i [C-194/19](#) fastslog Store Afdeling, at effektive retsmidler kræver, at nye afgørende omstændigheder indtruffet efter afgørelsen (dér: broderens ankomst og asylansøgning) kan inddrages – men at kravet kan opfyldes gennem et særskilt, bindende retsmiddel med ex nunc-prøvelse, uden betingelser om frihedsberøvelse eller nært forestående overførsel.

Samlet giver praksis en klar arbejdsdeling: **fristerne og ansvarskriterierne** kan ansøgeren håndhæve fuldt ud; **den skønsmæssige overtagelse** kan ansøgeren ikke fremtvinge.

PRAKSIS	EU-Domstolen · Retten til effektive retsmidler og opsættende virkning i forbindelse med den diskretionære klausul i Dublin III-forordningen	18.04.2024
	EU-Domstolen · Proceduremæssige garantier i Dublin-procedurer og grænser for domstolsprøvelse ved risiko for refolement	30.11.2023
	EU-Domstolen · Hensyntagen til nye faktiske omstændigheder ved prøvelse af Dublin-overførsler	15.04.2021
	EU-Domstolen · Fortolkning af Dublin III: Asylansøgers ret til at bestride overførselsafgørelse baseret på fravær fra EU-området	06.06.2016

Klagen til Flygtningenævnet: 7-dagesfristen, formandskompetencen og opsættende virkning

§ 10

Klageadgangen er skabt for at opfylde [Dublin III art. 27, stk. 1](#), som i modsætning til den tidligere forordning kræver, at klagen behandles af en domstol eller et domstolslignende organ. Kompetencen blev derfor flyttet fra Justitsministeriet til Flygtningenævnet, jf. [§ 53 a, stk. 1, nr. 1](#). I de almindelige bemærkninger til gennemførelsesloven forklarede Justitsministeriet valget således:

Justitsministeriet finder, at Flygtningenævnet på grund af sin sammensætning og uafhængighed opfylder betingelsen om et domstolslignende organ i den nye Dublinforordnings forstand.

Rammen er bygget om hastighed. Klagen skal indgives inden **7 dage** efter meddelelsen, ellers afvises den, jf. [§ 53 a, stk. 2](#), 1. pkt. Sagerne behandles efter [§ 53, stk. 10](#) af formanden eller en næstformand alene, og kun i helt særlige tilfælde henvises de til nævnsbehandling. Efter [forretningsordenens § 46](#) »søges [sagerne] så vidt muligt afgjort inden 10 hverdage fra Flygtningenævnets modtagelse af klagen fra Udlændingestyrelsen«, og henvisning til nævnsbehandling er navnlig relevant, hvis sagen rejser spørgsmål af væsentlig principiel betydning om forholdene i modtagerstatens asylsystem. Forarbejderne forudsatte netop denne 10-hverdagsnorm og begrundede formandskompetencen med, at der er tale om »et processuelt spørgsmål om, hvorvidt en asylansøgning skal behandles i Danmark eller et andet EU-land«, kombineret med en historisk meget lav omgørelsesprocent og forordningens absolutte tidsfrister.

Forretningsordenen indeholder to praktiske detaljer med reel betydning. Efter [§ 29](#) betinges advokatbeskikkelsen i Dublin-sager, der henvises til nævnsbehandling, af, at advokaten fremkommer med bemærkninger inden tre uger. Og efter [§ 46](#) anser nævnet klagen for frafaldet, hvis udlændingen registreres som udeblevet fra sit indkvarteringssted under sagens behandling – en regel, der spiller direkte sammen med forsvindingsformodningen i [C-163/17](#).

Efter gældende ret har påklage af en Dublin-afgørelse **automatisk opsættende virkning**, jf. [§ 53 a, stk. 2](#), 6. pkt. Den automatik bortfalder med AM-forordningens gennemførelse – se den afsluttende sektion om overgangen.

LOV

[Udlændingeloven § 53a, stk. 1, 2](#)
[Udlændingeloven § 53, stk. 10](#)

PRAKSIS

EU-Domstolen · Dublin III-forordningen og beskyttelse mod umenneskelig behandling: Fortolkning af begrebet "at forsvinde" og betydningen af levevilkår i den ansvarlige medlemsstat

19.03.2019

Dublin-frihedsberøvelse efter § 36, stk. 1, 1. pkt., og hjemrejselovens § 16, stk. 5

§ 11

Frihedsberøvelse med henblik på Dublin-overførsel har to parallelle hjemler. Efter [§ 36, stk. 1, 1. pkt.](#) kan politiet frihedsberøve »[m]ed henblik på at sikre muligheden for afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a ... hvis der er en væsentlig risiko for, at den pågældende forsvinder, og de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige«. Den tilsvarende bestemmelse for udlændinge uden lovligt ophold findes i [hjemrejselovens § 16, stk. 5](#).

Begge bestemmelser er ledsaget af en **lovfæstet kriterieliste** – [§ 36, stk. 4](#) og [hjemrejselovens § 16, stk. 6](#) – hvorefter der særlig skal lægges vægt på, om udlændingen har søgt asyl i andre Dublin-lande eller har forsøgt at indrejse og søge asyl i en anden medlemsstat, og dernæst bl.a. på tidligere unddragelse fra overførsel, manglende overholdelse af § 34-foranstaltninger, tilkendegivelser om ikke at ville følge en afgørelse, indrejse i strid med indrejseforbud og længden af et ulovligt ophold.

Den liste er ikke dansk overopfyldelse, men en EU-retlig nødvendighed. I [C-528/15](#) (Al Chodor) fastslog Domstolen, at [art. 2, litra n](#)), sammenholdt med [art. 28, stk. 2](#), pålægger medlemsstaterne at fastsætte de objektive kriterier i en bindende almengyldig bestemmelse – fast retspraksis eller administrativ praksis er ikke nok:

Vedtagelsen af almengyldige bestemmelser giver således de nødvendige garantier, for så vidt som en sådan bestemmelse på en bindende og på forhånd kendt måde opstiller en ramme for nævnte myndigheders råderum i vurderingen af de konkrete omstændigheder i den enkelte sag.

Mangler en sådan bestemmelse, finder art. 28, stk. 2, slet ikke anvendelse, og enhver frihedsberøvelse derpå er ulovlig.

Varigheden er ligeledes EU-reguleret. I [C-60/16](#) (Khair Amayry) fortolkede Domstolen seksugersfristen i [art. 28, stk. 3](#) og fastslog, at nationale maksimalfrister på tre eller tolv måneder er uforenelige med EU-retten. Den frist er afspejlet i [§ 37, stk. 9, 3. pkt.](#), hvorefter frihedsberøvelse efter hjemrejselovens § 16, stk. 5, fra accepttidspunktet – eller fra det tidspunkt, hvor en klage ikke længere har opsættende virkning – ikke må overstige 6 uger, og hvorefter frihedsberøvelsen »skal være af så kort varighed som muligt og ... kun opretholdes, så længe afvisningen eller overførslen er under forberedelse og gennemføres med omhu«.

Endelig skal den nationale ret prøve lovligheden **ex officio**. I de forenede sager [C-704/20](#) fastslog Domstolen, at en retslig myndighed, der prøver administrativ frihedsberøvelse – herunder efter Dublin III – af egen drift skal efterprøve samtlige EU-retlige lovlighedsbetingelser, selv om den frihedsberøvede ikke har gjort indsigelse, fordi enhver manglende opfyldelse skal føre til øjeblikkelig løsladelse.

Den historiske baggrund for de danske regler er beskrevet i [Delbetænkning II om effektivisering af asylsagsbehandlingen, betænkning nr. 1265/1994, kapitel 5](#), der gennemgår praksis for frihedsberøvelse af asylansøgere efter § 36, stk. 1, 1. pkt., i afvisnings-, normalprocedure- og udsendelsessituationer.

LOV

[Hjemrejseloven § 16, stk. 5, 6](#)
[Udlændingeloven § 34, stk. 1](#)
[Udlændingeloven § 36, stk. 1, 4](#)

PRAKSIS

EU-Domstolen · Domstolsprøvelse af frihedsberøvelse: National procesret må ikke hindre prøvelse af egen drift (ex officio) 08.11.2022

EU-Domstolen · Maksimale frihedsberøvelsesfrist under Dublin III: Beregning ved udsat overførsel og appel 12.09.2017

EU-Domstolen · Dublin III: Krav om bindende lovfæstede objektive kriterier for frihedsberøvelse af asylansøgere ved risiko for forsvinding 14.03.2017

Domstolsprøvelsen efter § 37 og proportionalitetskravet i dansk retspraksis

§ 12

§ 37 opstiller de processuelle garantier: fremstilling for retten inden 3 døgn, obligatorisk advokatbeskikkelse, afgørelse ved kendelse med kæreadgang, forlængelse højst 4 uger ad gangen og skriftlig meddelelse med oversættelse af de væsentligste elementer. Efter § 37, stk. 10 skal Dublin-frihedsberøvelse finde sted i særlige faciliteter, subsidiært adskilt fra almindelige indsatte, og uledsagede mindreårige må ikke frihedsberøves i fængsler.

Den sidste regel har haft praktisk betydning. Folketingets Ombudsmand konstaterede under sine tilsynsbesøg, at frihedsberøvede udlændinge i [Institutionen Vridsløselille var låst inde på celle i mere end 12 timer i døgnet](#) – i modsætning til praksis i Udlændingecenter Ellebæk – og bad Direktoratet for Kriminalforsorgen om en begrundelse. Direktoratet genovervejede spørgsmålet og besluttede, at der ikke længere som udgangspunkt skulle ske indelåsning på egen celle om natten.

Den bærende linje i dansk retspraksis er proportionalitet. Højesteret fastslog i [SS-58/2023-HJR](#) – en iransk statsborger med endeligt asylafslag i Sverige, antruffet i transit i Københavns Lufthavn på vej til Canada med gyldigt visum – at den indledende tilbageholdelse var lovlig, men at den efterfølgende frihedsberøvelse indtil den 24. maj 2023 ikke var berettiget:

Der er imidlertid ikke holdepunkter for, at det efter tilbageholdelsen var nødvendigt at frihedsberøve Sigtede med frist til den 24. maj 2023 for at sikre overførsel af hende til Sverige. Mindre indgribende foranstaltninger i henhold til udlændingelovens § 34 (f.eks. deponering af pas, ophold efter politiets eller Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse eller møde hos politiet eller Udlændingestyrelsen på nærmere bestemte tidspunkter) kunne hindre, at hun ikke forsvandt, før overførslen til Sverige fandt sted.

Et mindretal ville have kendt selv den indledende tilbageholdelse ulovlig, fordi det ville have været tilstrækkeligt at følge hende til gaten. Sagen nåede Højesteret via [3.-instansbevilling 23/18415](#), hvor både byret og landsret havde godkendt frihedsberøvelsen under henvisning til ulovligt ophold og væsentlig risiko for forsvinden.

Samme proportionalitetslinje ses tidligere i [SS-300/2013-HJR](#), hvor Højesteret kendte frihedsberøvelsen af en nigeriansk statsborger med spansk opholdstilladelse ulovlig og tilkendte erstatning, fordi mindre indgribende foranstaltninger burde have været tilstrækkelige. Landsretterne har fulgt op: i [SS-3663/2013-OLR](#) løslod Østre Landsret en udlænding, fordi anklagemyndigheden ikke havde oplyst et tilstrækkeligt og lovligt grundlag, og i [SS-2286/2013-OLR](#) blev byrettens manglende specificering af hjemlen gjort til et selvstændigt klagepunkt.

Hjemmelspræcisionen er central. I [SS-2844/2012-OLR](#) gennemgik Østre Landsret lovens ordlyd og forarbejder og konkluderede, at § 36, stk. 1, ikke rummede hjemmel til at frihedsberøve en administrativt udvist asylansøger, mens asylsagen verserede – udlændingen blev løsladt. Og i [SS-1625/2012-OLR](#) løslod landsretten en udlænding efter langvarig varetægtsfængsling, netop fordi Dublin-forhandlingerne med Frankrig havde trukket ud uden afklaring.

I første instans er billedet mere blandet: byretterne godkender og forlænger typisk frihedsberøvelsen, når betingelserne i § 37, jf. § 36, stk. 1, er opfyldt, jf. bl.a. [SS-5057/2016-KBH](#) (stadfæstet ved [SS-465/2016-OLR](#)) og [SS-4952/2013-NYK](#). Dørlukning i § 37-sager kan ske af hensyn til den pågældendes sikkerhed og fortrolige oplysninger, jf. [SS-3642/2023-HIL](#). Grænsefladen til den udsendelsesrettede frihedsberøvelse – herunder 6-månedersreglen i § 37, stk. 8 og skift af hjemmel til hjemrejselovens § 16 efter asylafslag – er

belyst i [3.-instansbevilling 23/48902](#) og hører nærmere under [politiets-administrative-frihedsberøvelse](#) og [uberettiget-frihedsberøvelse](#).

LOV	Udlændingeloven § 37, stk. 1-3, 8-10	
PRAKSIS	Højesteret · Højesterets afgørelse om uforholdsmæssig frihedsberøvelse af iransk statsborger i transit i Københavns Lufthavn	16.01.2024
	Højesteret · Højesteret ændrer kendelse om frihedsberøvelse af udlænding og tilkender erstatning	17.02.2015
	Landsretten · Stadfæstelse af kendelse om frihedsberøvelse i udlændingesag	03.03.2016
	Landsretten · Landsretten Løslader Udlænding Efter Mangelfuldt Grundlag for Frihedsberøvelse	23.12.2013
	Landsretten · Stadfæstelse af kendelse om frihedsberøvelse efter udlændingeloven	26.07.2013
	Landsretten · Frihedsberøvelse af asylansøger administrativt udvist efter Udlændingeloven § 25a, stk. 2	01.10.2012
	Landsretten · Landsretten løslader udlænding efter langvarig varetægtsfængsling grundet manglende afklaring af Dublin-sag	20.06.2012
	Byretten · Kendelse om dørlukning i sag om fortsat frihedsberøvelse efter hjemrejseloven og udlændingeloven	26.10.2023
	Byretten · Kendelse om lovligheden af frihedsberøvelse af en rumænsk statsborger	19.02.2016
	Byretten · Kendelse om forlængelse af frihedsberøvelse i henhold til Udlændingeloven	13.12.2013
	Procesbevillingsnævnet · Procesbevillingsnævnet: 3.-instansbevilling om beregning af 6-månedersfristen for administrativ frihedsberøvelse ved skift af hjemmel	12.01.2024
	Procesbevillingsnævnet · Procesbevillingsnævnet: 3.-instansbevilling om administrativ frihedsberøvelse af udlænding antruffet i lufthavnens transitområde på vej til tredjeland	05.09.2023

Fra Dublin III til AM-forordningen – retstilstanden efter 12. juni 2026

Dublin III blev ophævet med virkning fra 12. juni 2026 og afløst af [AM-forordningen \(EU\) 2024/1351](#) om asylforvaltning og migrationsstyring. Danmark tiltrådte de Dublin-relaterede dele på mellemstatsligt grundlag efter beslutningsforslag B 207, vedtaget 4. juni 2024, og gennemførelsen skete ved [lov nr. 726 af 1. september 2026](#) med ikrafttræden 3. september 2026. Udkastet var i høring fra [26. august 2025](#).

Af lovens forarbejder fremgår rækkevidden af den danske tilslutning præcist:

Danmark deltager alene i de dele af AM-forordningen, der vedrører det nuværende Dublinsamarbejde. Det vil sige de kriterier og procedurer, der anvendes til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandling af en ansøgning om asyl. Danmark deltager således ikke i – og har heller ikke mulighed for efterfølgende at tilslutte sig – de øvrige dele af AM-forordningen, herunder solidaritetsmekanismen.

De væsentligste ændringer for praksis:

- **Definitionen skifter.** [§ 29 a, stk. 2](#) nyaffattes, så AM-forordningen erstatter Dublinforordningen, og et nyt stk. 3 definerer [kriseforordningen \(EU\) 2024/1359](#). Samtidig indsættes i stk. 1 en henvisning til, at afvisning eller overførsel sker »med de undtagelser, der fremgår af kriseforordningen« – så Danmark kan anmode Kommissionen om forlængelse af frister og undtagelse fra tilbagetagelsespligten i krisesituationer og force majeure.
- **Den automatiske opsættende virkning bortfalder.** Der indsættes et nyt [§ 33 b, stk. 3](#), hvorefter Flygtningenævnet **på anmodning** kan tillægge klagen opsættende virkning; anmodningen skal indgives

samtidig med klagen og har i sig selv opsættende virkning, indtil nævnet har taget stilling – senest en måned efter klagens indgivelse. Forarbejderne angiver, hvad nævnet kan lægge vægt på: om de påberåbte omstændigheder åbenbart ikke kan føre til omgørelse, helt særlige individuelle forhold såsom særlig sårbarhed eller familiemæssig tilknytning til Danmark, risiko for behandling i strid med chartrets artikel 4, samt tilsidesættelse af ansvarskriterierne. Nævnet kan helt undtagelsesvist tillægge opsættende virkning ex officio, fx hvis det efter Udlændingestyrelsens afgørelse bliver bekendt med baggrundsoplysninger om asylproceduren eller indkvarteringsforholdene i modtagerlandet. Anmodninger behandles af formanden eller en næstformand alene.

- **Fristerne ændres.** Efter [AM-forordningens art. 46, stk. 2](#) forlænges overførselsfristen ved forsvinden til højst tre år, og efter [art. 37, stk. 4](#) kræver ansvarsophør ved ophold uden for medlemsstaternes område ni måneder i stedet for tre. I [§ 37, stk. 9, 3. pkt.](#), nedsættes den maksimale frihedsberøvelse fra 6 til 5 uger, og terminologien ændres, fordi tilbagetagelse nu sker ved **meddelelse** frem for anmodning.
- **Persongruppen udvides.** [§ 48 a, stk. 1, 2. pkt.](#), udvides, så også kvoteflygtninge med indrejsetilladelse efter EU-genbosætningsforordningen eller national genbosætningsordning omfattes af tilbagetagelsespligten.
- **Nye procedurer i grænsezone.** Loven indsætter et nyt kapitel 6 b med [§ 37 n](#) om screening – hvor Folketingets Ombudsmand fører tilsyn efter screeningforordningens artikel 10, stk. 2 – og [§ 37 o](#) om en national asylgrænseprocedure, hvor udlændingen ikke anses for indrejst. Politiet får i [§ 36, stk. 1, nyt 4. pkt.](#), hjemmel til frihedsberøvelse under asylgrænseproceduren, og et nyt [§ 36, stk. 4](#), om frihedsberøvelse under screening. Klageadgangen til Flygtningenævnet udvides tilsvarende med et nyt nr. 10 i [§ 53 a, stk. 1](#).

Overgangen er detaljeret beskrevet i [Udlændinge- og Integrationsministeriets vejledning af 19. juni 2026](#). Ministeriet lægger til grund, at ansvaret for ansøgninger **indgivet før 12. juni 2026** alene fastsættes efter Dublin III's kriterier (art. 8-15); for ansøgninger registreret efter denne dato, men før Pagtens gennemførelse i dansk ret, anvendes AM-forordningens kriterier i det omfang, de kan rummes inden for Dublin III's rammer; og for ansøgninger registreret efter ikrafttrædelsen anvendes AM-forordningens kriterier fuldt ud. Ministeriet noterer også en substansforskel for uledsagede mindreårige: efter Dublin III art. 8, stk. 4, påhviler ansvaret den stat, hvor ansøgningen **senest** er indgivet, mens [AM-forordningens art. 25, stk. 5](#) peger på den stat, hvor ansøgningen **først** blev registreret.

Endelig ændres registrerings- og udvekslingsgrundlaget: henvisningerne i [§ 58 i](#), [§ 58 j](#) og [§ 58 c](#) omlægges fra Dublinforordningens artikler til AM-forordningens art. 35, 40, 41 og 51, og Eurodac-registreringen udvides bl.a. med oplysning om, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, og om ansvaret overdrages efter art. 37, stk. 1. Det er dermed Eurodac-registreringen, der efter AM-forordningen bliver det operative ansvarsanker.

LOV

[Udlændingeloven § 29a, stk. 1-3](#)[Udlændingeloven § 33b, stk. 3](#)[Udlændingeloven § 48a, stk. 1](#)[Udlændingeloven § 53a, stk. 1](#)

§ 14 Sammenfatning: de bærende linjer i Dublin-praksis

Praksis på området lader sig sammenfatte i fem linjer.

For det første er tid den vigtigste retssikkerhedsgaranti. Fristerne i art. 21, 23 og 29 er ikke ordensforskrifter, men materielle ansvarsregler, som ansøgeren kan håndhæve fuldt ud, jf. [C-670/16](#), [C-201/16](#) og [C-323/21](#). Hverken pandemi, administrativ udsættelse eller modtagerstatens ensidige suspension standser uret.

For det andet fortolkes undtagelserne fra fristerne asymmetrisk. »Fængsling« læses snævert og strafferetligt (C-231/21), mens »forsvinden« bæres af en formodning til myndighedernes fordel – men kun hvis vejledningspligten er opfyldt (C-163/17).

For det tredje er den materielle spærring smal. Systemfejl kræver alvorlige materielle afsavn over en særligt høj tærskel, og uden konstaterede systemfejl må den overførende stats domstol hverken prøve indirekte refoulement eller fremtvinge anvendelse af art. 17 (C-228/21, C-359/22, C-185/24). Til gengæld er de **proceduremæssige** garantier – folder og personlig samtale – sanktioneret med annulation, når fejlen har haft betydning.

For det fjerde er sårbarhed den reelle undtagelsesnøgle. Hvor systemfejlsvurderingen er generel, er sårbarhedsvurderingen individuel – og det er netop her, Danmark er blevet mødt med kritik fra FN's Menneskerettighedskomité i sager som 2470/2014 og 2575/2015, mens EMD i 15636/16 og 20159/16 accepterede generelle italienske tilsagn.

For det femte gennemsyrrer proportionalitetskravet frihedsberøvelsen. Dansk praksis viser en klar arbejdsdeling: byretterne godkender typisk, mens Højesteret og landsretterne løslader, når hjemlen er upræcis, grundlaget mangelfuldt oplyst, eller foranstaltningerne i § 34 kunne have sikret tilstedeværelsen – som i SS-58/2023-HJR og SS-300/2013-HJR.

Med AM-forordningen forskydes balancen. Længere fristforlængelser ved forsvinden, kortere maksimal frihedsberøvelse, en ny asylgrænseprocedure og – mest indgribende for retsmidlet – bortfaldet af den automatiske opsættende virkning ved klage til Flygtningenævnet. Den centrale praksisudvikling de kommende år vil derfor formentlig ligge i, hvordan Flygtningenævnet anvender det nye skøn i § 33 b, stk. 3, og hvor tæt den prøvelse holder sig op ad AM-forordningens art. 43, stk. 3.

LOV	Udlændingeloven § 33b, stk. 3	Udlændingeloven § 34, stk. 1	
PRAKSIS	Højesteret · Højesterets afgørelse om uforholdsmæssig frihedsberøvelse af iransk statsborger i transit i Københavns Lufthavn Højesteret · Højesteret ændrer kendelse om frihedsberøvelse af udlænding og tilkender erstatning EU-Domstolen · Suspension af Dublin-overførsler og systemfejl i asylsystemet: Domstolens præcisering af beviskrav ved ensidige medlemsstatsbeslutninger EU-Domstolen · Retten til effektive retsmidler og opsættende virkning i forbindelse med den diskretionære klausul i Dublin III-forordningen EU-Domstolen · Proceduremæssige garantier i Dublin-procedurer og grænser for domstolsprøvelse ved risiko for refoulement EU-Domstolen · Overgang af ansvar for asylbehandling ved overskridelse af overførselsfrister i sager med flere medlemsstater EU-Domstolen · Betydningen af begrebet 'fængsling' ved overførsel af asylansøgere: Kan psykiatrisk tvangsanbringelse forlænge Dublin-fristen? EU-Domstolen · Dublin III-forordningen og beskyttelse mod umenneskelig behandling: Fortolkning af begrebet "at forsvinde" og betydningen af levevilkår i den ansvarlige medlemsstat EU-Domstolen · Dublin III: Asylansøgers ret til at påberåbe sig automatisk ansvarsovergang ved overskridelse af overførselsfristen EU-Domstolen · Dublin III: Absolutte frister for overtagelsesansøgning og definition af "indgivet ansøgning" Menneskerettighedsdomstolen · Bayush Alemsegged Araya og hendes søn mod Danmark: Udvisning af en sårbar enlig mor til Italien Menneskerettighedsdomstolen · Hibaq Said Hashi mod Danmark: Udvisning af enlig somalisk mor og barn til Italien uden individuelle garantier		16.01.2024 17.02.2015 19.12.2024 18.04.2024 30.11.2023 12.01.2023 31.03.2022 19.03.2019 24.10.2017 25.07.2017 13.07.2018 28.07.2017

Menneskerettighedsdomstolen · F.M. og Andre mod Danmark: Afvisning af klage over overførsel af iransk familie til Italien under Dublin-forordningen 13.09.2016

Menneskerettighedsdomstolen · N.A. og andre mod Danmark: Overførsel af sårbar familie til Italien under Dublin-forordningen 28.06.2016

REFERENCE Lovgrundlag

6 paragraffer

Hjemrejseloven § 16	stk. 5	Udlændingeloven § 29a	stk. 1
Udlændingeloven § 36	stk. 1	Udlændingeloven § 37	stk. 9
Udlændingeloven § 48a	stk. 1	Udlændingeloven § 53a	stk. 1

MATERIALE Citerede afgørelser

52 afgørelser

HØJESTERET · ØVERSTE INSTANS

3

16.01.2024 Højesterets afgørelse om uforholdsmæssig frihedsberøvelse af iransk statsborger i transit i Københavns Lufthavn 4583-5503

05.10.2018 Overholdelse af frister for frihedsberøvelse af udlændinge ved asylansøgning under Dublin-proceduren 107-2018

17.02.2015 Højesteret ændrer kendelse om frihedsberøvelse af udlænding og tilkender erstatning 5615-6717

EU-DOMSTOLEN · EUROPÆISK DOMSTOL

31

04.06.2026 EU-Domstolen: Asylansøgere med eksigibel Dublin-overførselsafgørelse har fortsat ret til fuld materiel modtagelse – og udgør ikke en "fornyset ansøgning" C-621/24

05.03.2026 Overførsel af asylansøgere ved ensidig suspendering af modtagelse i den ansvarlige medlemsstat (Dublin III-forordningen) C-458/24

18.12.2025 Beregning af overførselsfristen i Dublin III-sager ved annulation og hjemvisning på grund af ændrede omstændigheder C-560/23

30.10.2025 Begrebet »afslag« i Dublin III-forordningen og konsekvenserne af manglende forlængelse af opholdstilladelse i Danmark C-790/23

19.12.2024 Suspension af Dublin-overførsler og systemfejl i asylsystemet: Domstolens præcisering af beviskrav ved ensidige medlemsstatsbeslutninger C-185/24

18.04.2024 Retten til effektive retsmidler og opsættende virkning i forbindelse med den diskretionære klausul i Dublin III-forordningen C-359/22

29.02.2024 Risiko for pushbacks og systemiske mangler ved overførsel af asylansøgere til ansvarlig medlemsstat efter Dublin III-forordningen C-392/22

30.11.2023 Proceduremæssige garantier i Dublin-procedurer og grænser for domstolsprøvelse ved risiko for refoulement C-228/21

30.03.2023	Frist for overførsel efter Dublin III-forordningen og klage over afslag på opholdstilladelse som offer for menneskehandel	C-338/21
30.03.2023	Suspension af overførselsfrister i Dublin-sager ved appelinstansens foreløbige foranstaltninger	C-556/21
12.01.2023	Overgang af ansvar for asylbehandling ved overskridelse af overførselsfrister i sager med flere medlemsstater	C-323/21
08.11.2022	Domstolsprøvelse af frihedsberøvelse: National procesret må ikke hindre prøvelse af egen drift (ex officio)	C-704/20
20.10.2022	Beskyttelse af ofre for menneskehandel mod Dublin-overførsel i betænkningstiden (Sag C-66/21)	C-66/21
22.09.2022	Overførselsfrister i Dublin-systemet under COVID-19: Praktiske hindringer afbryder ikke fristen	C-245/21
22.09.2022	Afvisning af asylansøgning som fornyet ansøgning efter afslag i Danmark	C-497/21
01.08.2022	Uledsagede mindreåriges ret til retsmidler ved afslag på overtagelse i Dublin-systemet	C-19/21
31.03.2022	Betydningen af begrebet 'fængsling' ved overførsel af asylansøgere: Kan psykiatrisk tvangsanbringelse forlænge Dublin-fristen?	C-231/21
15.04.2021	Hensyntagen til nye faktiske omstændigheder ved prøvelse af Dublin-overførsler	C-194/19
26.03.2021	Anvisning af modtagelsescenter som forberedelse til Dublin-overførsel og retten til effektive retsmidler	C-92/21
26.03.2021	Indkvartering i særlige modtagelsescentre under Dublin-proceduren: Forholdet mellem indledende foranstaltninger og retten til effektive retsmidler	C-134/21
03.12.2020	Bortfald af sag om Dublin III-overførsler grundet udløb af tidsfrister og ændret ansvarsplacering	C-67/20
13.11.2019	Afvisning af asylansøgning er uretmæssig ved risiko for umenneskelig behandling i den første beskyttelsesstat	C-540/17
19.03.2019	Dublin III-forordningen og beskyttelse mod umenneskelig behandling: Fortolkning af begrebet "at forsvinde" og betydningen af levevilkår i den ansvarlige medlemsstat	C-163/17
13.11.2018	Frist og retsvirkning ved anmodning om fornyet behandling i Dublin-proceduren	C-47/17
05.07.2018	Ansvar for asylbehandling ved overskridelse af frister for tilbagetagelse og betydningen af den europæiske arrestordre	C-213/17
31.05.2018	Krav om accept fra den ansvarlige medlemsstat før meddelelse af overførselsafgørelse i asylsager	C-647/16
24.10.2017	Dublin III: Asylansøgers ret til at påberåbe sig automatisk ansvarsovergang ved overskridelse af overførselsfristen	C-201/16
12.09.2017	Maksimal frihedsberøvelsesfrist under Dublin III: Beregning ved udsat overførsel og appel	C-60/16

25.07.2017	Dublin III: Absolutte frister for overtagelsesansøgning og definition af "indgivet ansøgning"	C-670/16
14.03.2017	Dublin III: Krav om bindende lovfæstede objektive kriterier for frihedsberøvelse af asylansøgere ved risiko for forsvinding	C-528/15
06.06.2016	Fortolkning af Dublin III: Asylansøgers ret til at bestride overførselsafgørelse baseret på fravær fra EU-området	C-155/15

MENNESKERETTIGHEDSDOMSTOLEN · EUROPÆISK DOMSTOL

6

29.03.2019	Afvisning af klage over udvisning til Italien: J.F.H. mod Danmark	2672/2015
13.07.2018	Bayush Alemseged Araya og hendes søn mod Danmark: Udvisning af en sårbar enlig mor til Italien	2575/2015
28.07.2017	Hibaq Said Hashi mod Danmark: Udvisning af enlig somalisk mor og barn til Italien uden individuelle garantier	2470/2014
28.10.2016	R.A.A. og Z.M. mod Danmark: Risiko for umenneskelig behandling ved udvisning af sårbar familie til Bulgarien	2608/2015
13.09.2016	F.M. og Andre mod Danmark: Afvisning af klage over overførsel af iransk familie til Italien under Dublin-forordningen	20159/16
28.06.2016	N.A. og andre mod Danmark: Overførsel af sårbar familie til Italien under Dublin-forordningen	15636/16

LANDSRETTEEN · ANKEINSTANS

5

03.03.2016	Stadfæstelse af kendelse om frihedsberøvelse i udlændingesag	1479-1791
23.12.2013	Landsretten Løslader Udlænding Efter Mangelfuldt Grundlag for Frihedsberøvelse	1702-2043
26.07.2013	Stadfæstelse af kendelse om frihedsberøvelse efter udlændingeloven	5614-6716
01.10.2012	Frihedsberøvelse af asylansøger administrativt udvist efter Udlændingeloven § 25a, stk. 2	6953-8347
20.06.2012	Landsretten løslader udlænding efter langvarig varetægtsfængsling grundet manglende afklaring af Dublin-sag	6539-7851

BYRETTEEN · FØRSTE INSTANS

3

26.10.2023	Kendelse om dørlukning i sag om fortsat frihedsberøvelse efter hjemrejseloven og udlændingeloven	9481-11035
19.02.2016	Kendelse om lovligheden af frihedsberøvelse af en rumænsk statsborger	1480-1792
13.12.2013	Kendelse om forlængelse af frihedsberøvelse i henhold til Udlændingeloven	1698-2039

PARKERINGSKLAGENÆVNET · NÆVN / KLAGEINSTANS

2

15.05.2023	Kontrolafgift annulleret grundet tastefejl i registreringsnummer ved digital p-tilladelse	park-2043
23.12.2022	Tvist om parkeringstid ved kombination af gratis parkering og EasyPark-betaling	park-1791

PROCESBEVILLINGSNÆVNET · NÆVN / KLAGEINSTANS

2

12.01.2024	Procesbevillingsnævnet: 3.-instansbevilling om beregning af 6-månedersfristen for administrativ frihedsberøvelse ved skift af hjemmel	23/48902
05.09.2023	Procesbevillingsnævnet: 3.-instansbevilling om administrativ frihedsberøvelse af udlænding antruffet i lufthavnens transitområde på vej til tredjeland	23/18415

FORARBEJDE **Betænkninger**

1 reference

Delbetænkning II om effektivisering af asylsagsbehandlingen

nr. 1265 · 1994 · Indenrigsministeriet